

A projekt záró rendezvényén Fazekas Sándor vidékfejlesztési miniszter méltatta a megvalósításban részt vevők munkáját, az alábbiakban az elhangzott beszéd olvasható.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim, kedves Ünneplő Nagykőrösiek!

Szeretettel köszöntök mindenkit, akik eljöttek a szomszédos falvakból, városokból, megyékből, hogy együtt ünnepeljük annak a közel 1 milliárd forintos fejlesztésnek a befejezését, amely több mint 30 ezer ember életét teszi szebbé, jobbá, a tanyavilág népétől kezdve a gazdatársadalmon át a városban élő emberekig.

Nagy várakozással készültem Önökhöz Nagykőrösre, mert az alföldi ember egy kicsit mindenütt otthon van, ha az ország legnagyobb tájegységet járja. Nekem, aki Karcagon születtem, ismerősebben hangzanak a köszönések itt, az Alföld közepén, és sokszor a kézszerítésekben is több baráti gesztust érzek, mint a főváros forgatagában.

„Lenn az alföld tengersík vidékin ott vagyok honn, ott az én világom.” – írja Petőfi Sándor, akinek a szavait mindannyian magunkénak érezzük, akik e táj szülöttei vagyunk.

Petőfi költészetében, A Tisza című versében az áradások romboló természetéről is pontos képet kapunk, mint ahogy azt mi magunk is tapasztalhattuk az idén nyáron. Megmutatta erejét az árvíz, amely a gátakkal, csatornákkal, erekkel, vízelvezető árkokkal, szivattyútelepekkel együtt a víz közelében élők teherbíró képességét is próbára tette.

A 2010-es esztendő szélsőséges időjárása arra figyelmeztetett minket, hogy a belterületi csapadék- és belvízelvezetés gondjait ugyanolyan sürgős megszüntetnünk, mint amennyire halaszthatatlan megerősítenünk az árvízvédelmi rendszereket.

A Vidékfejlesztési Minisztériumban magunkénak valljuk azt az elvet, amelyet a Vidéki Térségek Európai Chartája fogalmazott meg 1996-ban. Eszerint „Város és vidék közös sorson osztoznak, a vidék gerince pedig a mezőgazdaság.” Az árvíz és a belvíz nem válogat falu és város között: ugyanúgy képes tönkretenni a termést a földeken, mint ahogy sártengerré tud változtatni egy történelmi belvárost. A közös sorsot tehát csak együtt lehet jobbá tenni. Ennek az

összefogásnak a kimagasló példája a Körös-ér teljes, több mint 40 kilométeres hosszán végrehajtott beruházás, amely az egész térség életét megváltoztatja. A meder fejlesztése és helyreállítása, a zsilipek átépítése új távlatokat nyit az elnéptelenedő tanyavilág előtt; lehetőséget ad az öntözésre az aszályos időjárással küszködő gazdáknak; és egy egész város életkörülményeit teszi jobbá azáltal, hogy a régi, turisztikai látványosságnak nem nevezhető csatorna ezentúl a föld alatt fut, míg fölötte 4 hektáros parkosított területet várja azokat, akik sétára és jó levegőre vágyanak.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A harmadik évezredben az édesvíz páratlan természeti kincs. Önök ezt jól tudják, hiszen az Alföldnek ezen a részén, a Homokhátságon számtalanszor szembe kellett nézniük az aszályos időjárással. Most olyan korszak kezdődik a térség életében, amikor nem a kárelhárításra kell felkészülniük, hanem a nyugodt építkezésre fordíthatják az erejüket.

Amikor megfontoltan gazdálkodhatnak a vízzel, mert a Közép-Magyarországi Operatív Program támogatásában elkészült beruházás nemcsak Nagykovács évek óta megoldatlan csapadékvíz-elvezetési gondjait szünteti meg, de arra is lehetőséget ad, hogy ezt a vizet hasznosítani tudják. Szeretném, ha ez a gondos, előrelátó szemléletet az árvizektől fokozottan veszélyeztetett területeken is elterjedne és meggyökerezne. A belvízi, árvízi védekezés és a kárelhárítás sokszor úgy emészt fel milliárdokat, hogy nem marad utánuk más emlék, csak az átszakadt töltések és a szétszóródott homokzsákok látványa.

Ezzel szemben, ha a megelőzésre fordítjuk erőnket, ahogy ezt Önök is tették, akkor nyugodt körülmények között, tervszerűen lehet építkezni. Maradandó, egymásra épülő beruházásokban lehet gondolkodni. Olyan fejlesztésekben, amelyek hosszú távon szolgálják a közösség javát. Az országnak erre van szüksége, és nem a katasztrófa sújtotta térségek folytonos újjáépítésére.

Ennek érdekében meggyorsítjuk a Vásárhelyi-terv végrehajtását, amelyet még az első Orbán-kormány indított el. Ez nemcsak az ár- és belvízvédelem miatt fontos, hanem mert ezzel munkát adunk az embereknek.

A vízgazdálkodásban ki kell szélesítenünk a látószögünket az egész Kárpát-medencére: csak a szomszédos országokkal összefogva tudjuk elérni, hogy páratlan vízkincsünk tisztán, medrében érkezzen hozzánk, és ne csak átfolyjon Magyarországon, hanem mi hasznosítsuk, itt helyben. Elejét kell vennünk annak, hogy a Kárpát-medence vízgyűjtő területeiről több víz folyjon ki, mint amennyi érkezik.

Amikor úton-útfélen klímaváltozásról hallunk, akkor mindinkább tudatosítanunk kell, milyen rendkívüli adottságokkal rendelkezik Magyarország, akár vízkincseinkre, akár termőföldrőnkre gondolunk. Az pedig a világ élvonalába emel minket, ha a kettővel együtt jól gazdálkodunk. Az állami beruházásoknál olyan műszaki megoldásokat kell alkalmaznunk, amelyek mellett, hogy megszüntetik a belvizeket és csökkentik az árvízcsúcsokat, azt is lehetővé teszik, hogy a záporok, árhullámok elvonultával a hátra maradt vizet hasznosítani lehessen a vidékfejlesztésben, a mezőgazdaságban. Termőterületek öntözésére, halgazdaságok, vagy akár csónakázó tavak vízellátására; üdülési célokra, sportolásra, turizmusra.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Az Egyesült Nemzetek Szervezete a 2010-es esztendőt a biológiai sokszínűség évének nyilvánította, és ezzel egy olyan jövőképet vázolt fel a Föld országai előtt, ahol az ember és a

természet harmóniában él, ahol a növény- és állatfajokat nem fenyegeti a kipusztulás. A világszervezet ezzel az intézkedésével arra akarja ráirányítani a figyelmet, hogy a földi élet változatosságának védelme egyéni és közösségi szinten is az emberiség erkölcsi kötelessége, együttes felelőssége.

A Körös-ér ebből a szempontból is méltóvá vált arra, hogy az egész ország előtt jó példa legyen, bármily kicsi is nagy folyóinkhoz mérten. Az elmúlt 150 évben nem történt ilyen nagyszabású rekonstrukciós munka a Körös-éren, mint az elmúlt másfél évben, mégis volt arra energiájuk, hogy a meder kialakítása, a zsilipek átépítése során a környezeti szempontokat is előtérbe helyezték. Kedvező ökológiai szempontok érvényesülnek azáltal, hogy kanyargóssá tették a csatorna nyomvonalát a kotrás során, és helyreállítottak számos vizes élőhelyet, amelyek régen a Körös-ér vidékének növény- és állatvilágát színesítették. Minden okunk megvan bizakodni abban, hogy az élőhelyek területének megnövelésével megerősödnek az amúgy már kipusztulással fenyegetett őshonos fajták, és újra gazdagabb lesz az élővilág.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Őszinte elismerést érdemel, hogy nem mondtak le terveikről olyan időkben sem, amikor országszerte megrongált zsilipek maradtak sorsukra, elfeledett árkokat vert fel a gaz, csatornák iszaposodtak el, és az Önök példájával ellentétben más víztársulatok sokszor nem végeztek el a munkájukat pénzhiány miatt.

A szabadság természete, hogy száz és száz új utat kínál, melyek közül kiemelkedhetnek a legjobbak, érvényre juthatnak a legcélravezetőbbek. Ezt ünnepeljük ma Nagykőrösön, és ez ad okot arra, hogy az oklevelek átadásával külön megköszönjem a kimagasló munkáját:

Dr. Czira Szabolcsnak, Nagykőrös polgármesterének;

Bodnár Andrásnak, Kocsér polgármesterének;

Palya István Kálmánnak, Jászkarajenő polgármesterének;

Puskás Béla Csabának, Tiszajenő polgármesterének;

Tandiné Terenyi Magdolna asszonynak és Varjú Lajos úrnak, akik idén vonulnak nyugdíjba, de hosszú pályafutásukat megkoronázták azzal, hogy még részt vettek ebben a felelősségteljes munkában;

és Lovas Attila igazgató úrnak.

Ünnepi köszöntőm zárszavaként kívánom, hogy úgy sokasodjon e vidék sikeres beruházásainak száma, ahogy évről-évre terebélyesednek majd annak a fának ágai is, amelyet ma ültetünk el a sikeres fejlesztés emlékére.

Mindannyiuknak szívből gratulálok.